

[Alfred Jensen.]

træde i et kommunalt råd? Jeg kan ikke se, hvad der skulle være til hinder derfor; tværtimod ville jeg synes, det var rimeligt, at man også fik repræsentanter ind i kommunalrådene for den kategori, der stilles over for sådanne vanskeligheder, dem, der den ene gang efter den anden kommer ud for, at de ikke er i stand til at klare skatten på grund af arbejdsløshed eller på grund af økonomiske vanskeligheder, som de som sagt ikke selv er herre over.

Endvidere vil jeg pege på, at bare man har betalt skatten, indtil man træder ind i det kommunale råd, kan man ifølge forslaget godt fremover stå i restance. Hvis der skulle være nogen logik i forholdet, måtte man kræve, at den, der ikke betalte sin skat prompte, skulle udtræde af rådet, men det står der ikke noget om. Bare man klarer at betale indtrædelsesgebyret, kan man i øvrigt godt være uefterrettelig i pengesager i valgperioden. Der er altså ikke nogen reel saglig begrundelse for modstanden over for de ændringsforslag, jeg har stillet, og det er ret ejendommeligt, at det netop er det ærede medlem som repræsentant for socialdemokratiet, der taler så stærkt derimod. Det er altså ikke således, at netop dette parti føler, at der herved opretholdes noget, der er urimeligt, og som egentlig burde ud, og derfor skal der ydes et forsvar derfor, men jeg kan betro det ærede medlem og tinget, at man kan komme med alle de talemåder, man vil, til forsvar for denne bestemmelse; ude i befolkningen gælder de ikke, dér vil de veje såre lidt.

Hvad de syge angår, mente det ærede medlem, at det stemmemæssigt var ligeegyldigt, om de fik adgang til at stemme; valgets udfald ville blive det samme, enten de syge deltog i valget eller ej. Det er muligt, men det er jo ikke spørgsmålet. Det er hensynet til de syge. Jeg tror ikke, at der er særlig megen sygdom blandt de vælgere, der slutter op bag det kommunistiske parti, og jeg tror heller ikke, at det ville forrykke noget ved vort resultat. Når jeg har stillet

ændringsforslaget og talt for det den ene gang efter den anden, er det ikke ud fra et partipolitisk hensyn, men udelukkende af hensyn til de borgere, der også ønsker at deltage i valget, og som ikke har mulighed derfor. Det ærede medlem siger, at det kan være ligeegyldigt, hvad angår valget. Ja men hvis det skulle være rigtigt, så behøver man jo ikke at lave alt det med valg, så kunne man lave en gallupundersøgelse og lade den være bestemmende for, hvordan rådet skulle være. Vi har valg, for at befolkningen skal have mulighed for at afgive deres stemme, have mulighed for at få indflydelse på, hvorledes sammensætningen af de forskellige forsamlinger bør være fremefter.

Hvis stemmehemmeligholdelsen skal gælde med hensyn til de syge, må den også gælde for de søfarende og for folk, der er ude at rejse. Også her vil man have mulighed for at kontrollere, hvordan den, der stemmer pr. brev, har stemt. For hvis der er tale om den pågældendes familie, så kan jeg ikke indse, at det skulle være et argument for at forhindre en syg mand eller en syg kone i at stemme. At det skulle være brud på hemmeligholdelsen, at manden går hen og afhenter stemmesedlen, lader konen stemme og afleverer den, det argument er i virkeligheden alt for tyndbenet. Vi mener, der bør slås hul på den mur, der er lagt omkring de syge; der må åbnes mulighed for, at de syge kan komme til at stemme fremefter.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at han var ganske enig med os i, at modtagelse af kommunehjælp ikke må få retsvirkninger. Så forstår jeg ikke, at man ikke har kæmpet stærkere og bedre for at opnå større resultater, end tilfældet er her. Når jeg ser på den måde, hvorpå forslaget er udformet, og hører, hvorledes det ærede medlem argumenterer, så har jeg nærmest indtryk af, at det ærede medlem og hans parti helst så, at der ikke var blevet talt om det spørgsmål. Vi kan ikke føje partiet i et sådant ønske. Vi har den opfattelse, at hvis spørgsmålet ikke rejses, hvis det ikke føres frem til debat her, får vi ikke den løsning,